

Mōshobi



Een Japanse vrouw draagt een paraplu tegen de zon, in hartje Tokio. De gevoelstemperatuur loopt op tot meer dan 40 graden. © AFP

Mōshobi betekent smoorhete, broeierige dagen in het Japans. Ik had erover gelezen, maar toen ik in Tokio arriveerde goot het water en stonden de straten blank. Misschien daarom dat ik die aangekondigde hitte wel vond meevallen. Ik kon geregeld de airco - zo'n Toshiba-bak boven mijn hoofd die richting bed blaast - uitzetten en met het raam open was het 's avonds best aangenaam.

Ik heb een paar Japanse begrippen reuzenkamer met twee dubbele bedden, een tafeltje met twee stoelen, een bureautje met één stoel en een apart badkamertje. Het is mijn vierde keer in Japan en de laatste keer in Osaka bij het WK atletiek had ik een eenpersoonskamer die makkelijk paste in mijn huidige badkamer. Ik moet dat filmpje nog ergens hebben waar ik demonstreer hoe ik vanuit mijn bed de douche kon aanzetten, de kamerdeur openen en de televisie handmatig bedienen. Daarom heb ik nu een dubbele kamer en daar ben ik heel blij mee. Dat was overigens gedoe, want de Japanners bleven maar vragen wie mijn slaapje was.

Ik zit nu te tikken aan mijn bureautje en de airco doet hard haar best om de temperatuur te laten zakken. Ik drink Pocari Sweat, een isotone dorstlesser. Ik voel de aangekondigde hitte sinds gisteren.

Zomerspelen worden altijd op hete plekken op deze planeet georganiseerd. Dat komt omdat het Zomerspelen zijn en geen Winter spelen. Maar één keer zijn de recente Zomerspelen aan het eind van de winter georganiseerd en dat was in Sydney in 2000. Geen wonder dat dit met afstand de meeste aangenamen Spelen waren die mijn generatie journalisten ooit heeft meegemaakt. Soms had je een jasje nodig - Sydney heeft vier seizoenen in een dag - maar meestal niet. De *late nights* in Darling Harbour, glaasje Australische chardonnay met een visje, fusion klaargemaakt, *pure magic*.

Atlanta 1996 was erg heet, Peking 2008 was wellicht nog heter, Tokio 2021 topt ze allemaal. Drieëndertig graden is best te behappen, zegt u? Kijkt u dan maar even op de weerapp: voelt als 46 graden. Dat komt door de luchtvochtigheid: 71 procent. Het koelt hier aan de Stille Oceaan ook niet af zoals in Peking, dat midden in het vasteland ligt en koelere nachten en avonden kent.

Behalve dan die ene avond van de openingsceremonie toen het had moeten regenen,

maar vliegtuigen iets op de wolken hadden gooid waardoor die niet uitvielen. De keerzijde was dan wel dat het in het stadion bloed- en bloedheet werd en dat we ons allemaal te pletter zweetten. Maar: het regende niet en de openingsceremonie in Peking in 2008, tot op heden zowat de meest extravagante show die ooit door mensen in elkaar is gestoken, was gered.

Het zijn de leden van het Internationaal Olympisch Comité die de olympische steden kiezen. Vroeger, toen de omkoping nog welig tierde, werden de leden massaal uitgenodigd om te komen kijken hoe mooi de stad was, hoe lekker het eten, hoe goed de chirurgen nieuwe knieën konden steken, enzovoort. Jacques Rogge verbood zijn leden om nog langer naar steden te reizen. Voortaan zou een vaste commissie de bidbooks beoordelen en een advies uitbrengen.

Ik ben zelf weleens deel geweest van een olympisch konvooi dat met alle egards werd ontvangen, dus ik kan mij iets voorstellen bij hoe zo'n commissie een stad afstapt. Welnu, eerst en vooral, die stappen niet, geen meter. Die worden overall gebracht: van limousine naar vijfsterrenhotel, naar vergaderzaal met airco, weer naar enkele *venues* ook in limo's met airco en dan naar huis.

Als ze die commissie voor Tokio (en voor de volgende steden) hadden samengesteld met leden die in staat zijn tien

kilometer te joggen en ze hadden die op het voorziene uur van de marathon hun tien kilometer laten lopen, de uitkomst van dat rapport was helemaal anders geweest. In het bidbook van Tokio stond dat het overdag aangenaam warm was maar koel als de zon onderging. Niks daarvan. Het is hier *bloody hot*.

Pas in 2019, zes jaar nadat Japan de Spelen kreeg toegewezen, was er gedoe over de marathon in Tokio begin augustus. Daarop besloot het organisatiecomité gedurende verschillende nachten het hele marathonparcours te bekijken met een hittewerkaatsende zilveren bovenlaag. Toen uit testen bleek dat het voor de lopers geen graad verschil maakte en verblindend werkte voor het verkeer werd de marathon naar het duizend kilometer noordelijker en hoger gelegen Sapporo verplaatst. Daar was het gisteren 35 graden, voelde als 43. De minimumtemperatuur is er ook 23 graden.

Al die ellende hadden ze zich kunnen besparen: enkele joggers met loopschoenen en ze wisten het meteen. Buiten sporten in Tokio, no way. Zaterdag ga ik kijken naar het hockey. België tegen Nederland, aanvangsuur 11.45 uur. Ik hoop op schaduw in de perstribune.

In het bidbook stond dat het overdag aangenaam warm was en koel als de zon onderging. Niks daarvan